

بحران امنیت غذایی در ایالات متحده

با تعطیلی دولت آمریکا و کاهش بودجه، آینده برنامه کمک تغذیه تکمیلی (SNAP) در خطر است؛ ۴۲ میلیون نفر در معرض از دست دادن کمک‌های غذایی هستند و بحران اقتصادی همچنان ادامه دارد

▲ تقسیم غذا میان فقرا در کلیسایی در شیکاگو

در میانه طولانی‌ترین تعطیلی دولت فدرال در تاریخ ایالات متحده، سایه گرسنگی بر زندگی میلیون‌ها آمریکایی گسترده شده است. برنامه «کمک تغذیه تکمیلی» (SNAP) که تکیه گاه غذایی نزدیک به یک‌هشتم جمعیت این کشور است، اکنون در آستانه فروپاشی مالی قرار دارد. چنان‌که وزارت کشاورزی در بیانیه‌ای هشدار داده، «چاه خشک شده است» و دولت دیگر توان پرداخت یارانه غذایی به ۴۲ میلیون نفر را ندارد. این بحران تنها نمادی از کمبود بودجه نیست، بلکه آینده‌ای است از بحران عمیق‌تری که بنیان عدالت اجتماعی در آمریکا را متزلزل کرده است.

تعطیلی دولت که به چهارمین هفته خود رسیده، پیامد مستقیم کشمکش‌های سیاسی و تمایل کاخ سفید به ریاضت اقتصادی است؛ رویکردی که قربانیان اصلی آن طبقات فرودستند SNAP که ستون فقرات امنیت غذایی خانواده‌های کم‌درآمد است، حال در معرض توقف کامل قرار دارد. این برنامه از طریق کارت‌های الکترونیکی به خانواده‌ها اجازه می‌دهد مواد غذایی ضروری تهیه کنند. سهم ماهانه یک خانواده چهار نفره از این طرح، حدود ۷۱۵ دلار است؛ رقمی که اکنون ممکن است به ناگاه قطع شود و میلیون‌ها کودک و سالمند را در معرض گرسنگی قرار دهد.

در اکتبر گذشته، دولت ترامپ برداشت از صندوق اضطراری را ممنوع کرد؛ صندوقی که می‌توانست ادامه خدمات SNAP را تضمین کند. استدلال رسمی آن بود که منابع باید برای بلایای طبیعی حفظ شود، اما منتقدان این تصمیم را اقدامی بی‌رحمانه و خلاف قانون دانستند. نمایندگان دموکرات کنگره، از جمله «انجی کریگ»، این تصمیم را «ظالمانه‌ترین اقدام دولت ترامپ» خواندند و از تناقض آشکار میان قطع یارانه‌های غذایی و هزینه‌کرد دولت برای پروژه‌های تشریفاتی سخن گفتند.

در حالی که ایالت‌هایی چون کالیفرنیا و ویرجینیا وعده داده‌اند از بودجه خود برای ادامه توزیع کمک‌های غذایی استفاده کنند، وزارت کشاورزی اعلام کرده که بازپرداختی در کار نخواهد بود. برخی ایالت‌ها ناچار به استفاده از گارد ملی برای توزیع غذا

شده‌اند. با این حال، حتی اگر ایالت‌ها بتوانند موقتاً خلأ مالی را پر کنند، بنیان بحران پابرجاست. آنچه در ظاهر «تعطیلی دولت» نام گرفته، در واقع نشانه‌ای از فروپاشی تدریجی دولت رفاه در آمریکاست؛ کشوری که روزی با «نیودیل» و «روزولت»، نماد پیوند میان عدالت اجتماعی و توان اقتصادی بود و امروز در کشاکش سیاست و سود، نان را از سفره فقیرترین مردمان دریغ می‌کند.

ظهور کوپن‌های غذا

ریشه برنامه «کمک تغذیه تکمیلی» در تاریخ اجتماعی ایالات متحده به روزگار تارپک رکود بزرگ بازمی‌گردد؛ زمانی که گرسنگی به پدیده‌ای حاشیه‌ای، بلکه بحران ملی بود. در آن دوران، فرانکلین روزولت با طرحی موسوم به «کوپن‌های غذا» کوشید پیوندی تازه میان دولت و معیشت مردم برقرار کند. این ابتکار، همزمان دست خانواده‌های فقیر را برای خرید غذا باز می‌کرد و هم چرخ اقتصاد را با تقاضای تازه به حرکت درمی‌آورد. میان سال‌های ۱۹۳۹ تا ۱۹۴۳ بیش از بیست میلیون نفر از آن بهره‌مند شدند؛ هرچند با بهبود اوضاع اشتغال، برنامه به‌طور موقت متوقف شد. اما نیم‌قرن بی‌عدالتی اقتصادی، دوباره ضرورت آن را احیا کرد. در دهه ۱۹۶۰، با آغاز «جنگ با فقر» لیندون جانسون و پیش از آن در دوران کندی، برنامه کوپن غذا به یکی از پایه‌های نظام رفاه آمریکایی بدل شد. قانون ۱۹۶۴، این طرح را از سطح آزمایشی به نهادی دائمی ارتقا داد و تا میانه دهه هفتاد، شمار دریافت‌کنندگان آن به بیش از پانزده میلیون نفر رسید. این برنامه به تدریج از کوپن‌های کاغذی به کارت‌های الکترونیکی تبدیل شد و سیمی تازه‌ای از دولت رفاه را شکل داد.

اما دهه‌های ۱۹۸۰ و ۱۹۹۰ دوران عقب‌نشینی عدالت اجتماعی بود. ریگان، با زبان بازار آزاد، برنامه‌های حمایتی را موجد «وابستگی» دانست و در پی کاهش نقش دولت برآمد. پس از او، کلینتون با محدود کردن شرایط برخورداری از مزایا، شبکه امنیت غذایی را به‌شدت تضعیف کرد. با وجود این، SNAP در بحران‌های اقتصادی همچنان پناهگاه میلیون‌ها

خانواده ماند و نشان داد که در دل نظامی که از آزادی سخن می‌گوید، هنوز نیاز به «نان تضمین شده» پابرجاست.

SNAP چگونه کار می‌کند؟

از سال ۲۰۲۵، SNAP کمک‌هایی را به افراد واجد شرایط ارائه می‌دهد که شامل موارد زیر است: کسانی که در مشاغل کم‌درآمد کار می‌کنند، افراد دارای معلولیت و افراد مسن با درآمد پایین. با این مزایا، افراد یا خانواده‌ها می‌توانند محصولات شامل موارد زیر را خریداری کنند: میوه‌ها و سبزیجات کنسرو شده یا منجمد، گوشت، ماهی و مرغ، محصولات لبنی، نان و غلات، حبوبات و برخی از تنقلات. همچنین خرید الکل، غذای حیوانات خانگی، غذاهای آماده گرم، سیگار و سایر محصولات دخانی، مکمل‌ها و لوازم خانگی با این کمک هزینه ممنوع است.

افراد باید برای دریافت مزایا درخواست دهند و نشان دهند که شرایط لازم را دارند. برای مثال، برای اینکه یک خانواده سه نفره در سال ۲۰۲۵ واجد شرایط دریافت مزایای SNAP باشد، باید درآمد خالص خانوار (یعنی پول موجود برای هزینه کردن پس از کسر هزینه‌هایی مانند اجاره و مراقبت از کودک) کمتر از خط فقر باشد. برای یک خانواده سه نفره، این مبلغ به ۲،۱۵۲ دلار در ماه یا حدود ۲۵،۸۲۴ دلار در سال می‌رسد. محدودیت‌هایی برای افراد ۱۸ تا ۵۹ ساله بدون فرزند و بیکار وجود دارد. عوامل دیگری نیز می‌توانند مقدار مزایای دریافتی یک فرد یا خانواده را تعیین کنند. برخی افراد، از جمله کسانی که در اعتصاب هستند، به‌طور غیرقانونی در کشور زندگی می‌کنند، برخی از دانشجویان دانشگاهی و برخی افراد که به دلیل جرایم مربوط به مواد مخدر محکوم شده‌اند، واجد شرایط دریافت مزایا نیستند.

افراد باید برای دریافت مزایای SNAP در ایالت محل سکونت خود بر اساس دستورالعمل‌های دولت فدرال درخواست دهند. افراد این مزایا را از طریق کارت EBT (انتقال تعادل الکترونیکی) دریافت می‌کنند. یک برنامه دولتی فدرال است و دولت فدرال هزینه‌های پرداخت‌ها را پوشش می‌دهد. دولت‌های

اثر کمک‌های غذایی بر کسب و کارهای محلی

و کسب و کارهای محلی با هر خرید انجام‌شده از طریق این برنامه، قادر به ادامه فعالیت و پرداخت دستمزدها می‌شوند. توقف یا کاهش این کمک‌ها، پیامدهایی فوری و ملموس برای بازارهای محلی دارد. از سوی دیگر، بسیاری از خانواده‌ها برای خرید روزانه غذا به این کمک‌ها وابسته‌اند و حتی اختلال کوتاه‌مدت در دریافت مزایا می‌تواند فقر و ناامنی غذایی را تشدید کند. دوسوم دریافت‌کنندگان، شامل کودکان، سالمندان و افراد دارای معلولیتند که آسیب‌پذیری آن‌ها بیش از دیگر گروه‌ها است. به این ترتیب، کاهش یا توقف کمک‌های غذایی، زنجیره‌ای از اثرات اجتماعی و اقتصادی گسترده ایجاد می‌کند که فراتر از صرف تأمین غذاست و سلامت و پایداری اقتصاد محلی را نیز تحت تأثیر قرار می‌دهد.

ایالتی بخشی از هزینه‌های اجرای برنامه را در حوزه‌های خود تأمین می‌کنند. به همین دلیل، زمانی که تعطیلی دولت فدرال رخ می‌دهد، مزایای SNAP ممکن است تعلیق شوند.

بر اساس گزارش وزارت کشاورزی ایالات متحده، تقریباً ۸۰ درصد از افرادی که از مزایای SNAP استفاده می‌کنند، در خانواده‌هایی زندگی می‌کنند که حداقل یک کودک زیر ۱۸ سال دارند یا حداقل یک فرد بالغ ۶۰ سال یا بالاتر دارند و یا حداقل یک نفر از اعضای خانواده واجد شرایط معلولیت است.

مردم و برنامه غذایی

با توقف توزیع کوپن‌های غذایی در اول نوامبر، دریافت‌کنندگان SNAP می‌گویند که از آینده نگران هستند. حدود ۴۲ میلیون آمریکایی هر ماه به کوپن‌های غذایی وابسته‌اند. از اول نوامبر، این کمک‌ها به‌طور ناگهانی متوقف شده‌اند، یک بهانه مهم برای این توقف تعطیلی دولت ایالات متحده است که وارد روز سی و چهارم شده و چیزی با طولانی‌ترین تعطیلی دولت در آمریکا فاصله ندارد.

برخی ایالت‌های آمریکا، از جمله لوئیزیانا، ورمونت و ویرجینیا، قول داده‌اند که حتی اگر دولت فدرال پرداخت‌ها را متوقف کند، همچنان مزایای SNAP را توزیع خواهند کرد. نیویورک در هفته گذشته ۳۰ میلیون دلار کمک غذایی اضطراری را متعهد شد، در حالی که به تازگی تأمین میلیون‌ها دلار دیگر برای بانک‌های غذایی را تعهد کرده بود.

با این حال، یادداشت وزارت کشاورزی ایالات متحده تصریح می‌کند که ایالت‌ها بابت تأمین موقت کمک‌های غذایی بازپرداخت نخواهند شد، مسئله‌ای که سوالاتی را در مورد عملی بودن این رویکرد ایجاد کرده است.

به گزارش «سی بی اس» کسانی که در برنامه کمک تغذیه تکمیلی یا SNAP ثبت‌نام کرده‌اند، خود را برای انتخاب‌های مالی سخت‌آماده می‌کنند. «کیسی مک‌بلیس»، مادر تنها ۴۲ ساله‌ای که در باکفیلد زندگی می‌کند به «سی بی اس» گفت که قصد دارد پرداخت قبوض برق و کارت اعتباری خود را به تعویق بیندازد تا مطمئن شود دو فرزندش به اندازه کافی غذا دارند.

این مادر که برای یک سازمان خدمات اجتماعی با حقوق ماهانه حدود ۶۰۰ دلار کار می‌کند ادامه می‌دهد: «حالا باید اولویت‌بندی کنیم که کدام قبوض را پرداخت کنیم و کدام‌ها می‌توانند منتظر بمانند... فرزندان من گرسنه نخواهند ماند.» «شارلین ساتن»، یک مادر تنها ۴۵ ساله که چهار فرزند دارد و در ماساچوست زندگی می‌کند، می‌گوید که به ۵۴۹ دلار مزایای ماهانه SNAP برای تأمین غذای خانواده‌اش وابسته است. «من واقعاً وحشت کرده بودم، حالا که شغل ندارم چی کار کنم؟» او به «سی بی اس» گفت «من زیاد نگران چمدون نیستم. مسئله پیچیده هستند. برای آنها از کجا باید غذا پیدا کنم؟»

بیم و امید بانک‌های غذایی

«ساتن» می‌گوید در صورتی که کمک غذایی او قطع شود، به دنبال یک بانک غذایی خواهد بود تا کمبود موجود را جبران کند. اما کارشناسان هشدار می‌دهند که این سازمان‌های غیرانتفاعی به تنهایی قادر به جبران کمبود ۸ میلیارد دلاری پرداخت‌های ماهانه ناشی از تعلیق SNAP نیستند. «جان سیلز»، مدیر عامل بانک مواد غذایی ورمونت در همین رابطه می‌گوید: «سیستم غذایی خبریه‌ای و بانک‌های غذایی منابع کافی برای جایگزینی همه آن دلارهای غذایی را ندارند.» در حال حاضر، بانک‌های غذایی شاهد افزایش تماس‌ها از سوی دریافت‌کنندگان SNAP هستند و اگر تعطیلی دولت ادامه یابد، قفسه‌های غذایی ممکن است در ماه آینده با صوف طولانی روبرو شوند. «سیلز» معتقد است که پس از SNAP هیچ شبکه ایمنی به جز «قفسه‌های غذایی» وجود ندارد.

به دلیل افزایش تعداد کسانی که برای خدمات درخواست می‌دهند حتی پیش افزایش تقاضای اخیر، بانک‌های غذایی تحت فشار بودند. این فشار اسمال با تورم مداوم و محدودیت‌های مالی در آمریکا تشدید شده است. در ماه مارس، وزارت کشاورزی ایالات متحده اعلام کرد که ۴۲۰ میلیون دلار از بودجه‌ای را حذف کرده که به بانک‌های غذایی اجازه می‌دهد تا مستقیماً از مزارع، دامداران و تولیدکنندگان محلی خرید کنند.

تکتبه
P 0 1 N 1

اروپا و آزمون باورهای تازه‌واردان

پژوهشی تازه از دانشگاه مانهایم تصویری روشن از سازوکار درونی جوامع مهاجر در اروپا عرضه می‌دهد؛ تصویری که با بسیاری از داوری‌های سیاسی و رسانه‌ای این سال‌ها فاصله دارد. پرسش آغازین این مطالعه ساده، اما بنیادین است: آیا مهاجرانی که از کشورهایی با ساختار سیاسی بسته می‌آیند، در جوامع میزبان اروپایی با ارزش‌های دموکراتیک هماهنگ می‌شوند؟ پاسخ یافته شده در داده‌های پیمایش اجتماعی اروپا و شاخص ادغام آلمان، به روشنی مثبت است. مهاجران در اروپا، حتی آنان که از نظام‌های استبدادی برخاسته‌اند، در پذیرش اصول بنیادین دموکراسی با شهروندان بومی تفاوتی چشمگیر ندارند. باور به آزادی مطبوعات، حاکمیت قانون و برابری در برابر آن، در میان اکثریت مهاجران، در همان سطحی قرار دارد که در میان اروپاییان بدون پیشینه مهاجرتی مشاهده می‌شود.

پژوهشگران مانهایم بر دو نیروی اجتماعی تأکید می‌کنند: نخست، خاستگاه فرهنگی و سیاسی که ارزش‌های اولیه فرد را شکل می‌دهد و دوم، فرایند اجتماعی شدن در جامعه میزبان. آنچه در داده‌ها آشکار شده این است که تأثیر دوم، یعنی تجربه زیست در نظام‌های آزاد، بسیار نیرومندتر از تأثیر نخست عمل می‌کند. مهاجرانی که سال‌های بیشتری را در کشورهای اروپایی گذرانده‌اند، به‌مراتب نگرش دموکراتیک‌تری دارند. در واقع، زمان اقامت در جامعه‌ای باز و قانون‌مدار، خود به شاخصی از میزان باور به ارزش‌های دموکراتیک بدل می‌شود. هرچند پیشینه زندگی در نظام‌های اقتدارگرا اثری اندک بر شکل‌گیری باورهای سیاسی دارد، اما این اثر با گذشت زمان تقریباً از میان می‌رود.

به تعبیر نویسندگان مقاله، هم‌سویی ارزشی مهاجران با جامعه میزبان، پدیده‌ای تدریجی اما پایدار است. این یافته، معنایی ژرف‌تر از خود اعداد و درصدها دارد. برخلاف تصور رایجی که مهاجرت را منشأ گسست‌های فرهنگی و سیاسی می‌پندارد، واقعیت این است که ساختارهای دموکراتیک، به‌ویژه زمانی که در زندگی روزمره قابل لمس باشند، قدرتی درونی و تربیتی دارند. حضور در جامعه‌ای که آزادی بیان و نظارت بر قدرت در آن نهادینه است، در درازمدت همان اثر آموزشی را دارد که نظام‌های مدرسه‌ای یا نهادهای مدنی بر فرد می‌گذرانند. از همین رو، تنها اقلیتی بسیار اندک از مهاجران – حدود پنج درصد – ارزش‌های دموکراتیک را به‌صراحت رد می‌کنند. نسبتی که تقریباً با سهم گرایش‌های ضددموکراتیک در خود جوامع اروپایی برابر است.

از این منظر، نگرانی از ناسازگاری مهاجران با ارزش‌های دموکراتیک، بیش از آن‌که ریشه در واقعیت اجتماعی داشته باشد، حاصل گفت‌وگوهای سیاسی و ترس از تغییر است. تجربه مهاجرت نشان می‌دهد که ارزش‌های آزاد، نه میراث قومی یا جغرافیایی، بلکه دستاورد زیستن در چارچوب نهادهای باز و پاسخ‌گواست. جامعه‌ای که امکان مشارکت، بیان و نقد را در اختیار تازه‌واردان قرار دهد، در واقع ارزش‌های خود را بازتولید می‌کند؛ نه آنکه تهدیدشان سازد. پژوهش مانهایم یادآور می‌شود که فرایند ادغام، پیش از هر چیز، فرایند درونی‌شدن تجربه دموکراسی است؛ تجربه‌ای که هرچه عمیق‌تر زیسته شود، به باور مشترک بدل می‌گردد و جامعه میزبان را نه متکثرتر، که استوارتر می‌کند.